

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος 1Α'

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι πρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτησία. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Ἀγχιόμου 9.

3 Ὀκτωβρίου 1882

Δημοσιεύομεν σήμερον, ὡς ὑπέσχεθ' ἡμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ, τινὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς «Ἰλιάδος» τῆς γινομένης ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Παράσχου. Τὰ τεμάχια ταῦτα παρέδωκεν ἡμῖν ἡ εὐμείνια τοῦ μεταφραστοῦ ἀνεπεξέργαστα ἔτι, ὡς ἐξῆλλον κατὰ πρότερον ἐκ τοῦ καλάμου αὐτοῦ, διότι προβαίνων μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ ἔργον, ἐπιφυλάσσεται νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν μετάφρασιν κατόπιν ἑλήφθησαν δὲ, ὡς θέλει ἰδεῖ ὁ ἀναγνώστης, ἐκ διαφόρων βραψωδιῶν, ὅπως ἐν τῇ ποιικιλίᾳ ταύτῃ τῶν θεμάτων δοθῇ πλήρης ὁπωσοῦν ἰδέα τοῦ τρόπου τῆς μεταφράσεως καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου, εἰς ὃ ἔχει ἐγκύψει ὁ δημοφιλὴς ποιητής. Περιττὸν νομίζομεν νὰ ἐκφέρωμεν ἡμεῖς οἰανδήποτε κρίσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἀφίνομεν εἰς πάντα ἔχοντα τὸ αἰσθήμα τοῦ καλοῦ, ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὰ παρατιθέμενα τεμάχια, νὰ εἴπῃ ἕνα τὰ θεῖα ἔπη τοῦ Ὀμήρου δὲν ἠυμοίρησαν νὰ ἐρωσιν ἐρηγμένα ἄξιον νὰ καταστήσῃ καταληπτὰ τὰ ἀμίμητα αὐτῶν κάλλη εἰς τὸ σημερινὸν ἑλληνικὸν ἔθνος· τοῦτο μόνον δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐν τῇ μεταφράσει τοῦ κ. Παράσχου ὁ ἀναγνώστης δὲν ἔχει πρὸ αὐτοῦ ἄψυχόν τινα μεταγλωττίσιν τοῦ ὁμηρικοῦ κειμένου· εἰς τὸ νέον ἰδιωμαί, ἀλλ' αἰσθάνεται ζωντανὸν τὸ πνεῦμα τοῦ Ὀμήρου μὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ γλώσσαν, μὲ τὴν ἀπαράμιλλον χάριν. Τὸ καὶ ἡμᾶς, συγχαίροντες τὸν μεταφραστὴν ἐπὶ τῇ ἐπιβολῇ αὐτοῦ καὶ τῇ ἐξαιρετικῇ ἐπιτυχίᾳ, ἐνθαυρόνομεν αὐτὸν εἰς ἑξακολούθησιν τοῦ ἔθνικοῦ ἔργου ὁ ἀνέλαβε, νομίζοντες ὅτι μεγίστην διὰ τῆς μεταφράσεως αὐτοῦ θέλει προσφέρει ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ἔθνος, ὅπερ θὰ δύναται τοῦ λοιποῦ, χάρις εἰς αὐτὸν, νὰ ἐντυφᾷ εἰς τὰ ἀθάνατα ἔπη τοῦ κορυφαίου ποιητοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Σ. τ. Δ.

ΙΛΙΑΔΟΣ

Μεταφράσις ὑπὸ Γεωργίου Παράσχου.

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Α'.

Μῆνις.

Καὶ ὑποβλέψας ὁ ταχύς τὸν εἶπεν Ἀχιλλεύς·
 «Φεῦ, ἐνδυμένε σιδήραν ἀναΐδειαν, δολόφρον!
 » Πῶς θέλεις εἰς τοὺς λόγους σου οἱ Ἀχαιοὶ νὰ κλινούσιν,
 » Καὶ εἰς ἐνέδρας νὰ πετοῦν ἢ συμπλοκάς ν' ἀνοίγουν;
 » Ἐγὼ διὰ τοὺς αἰχμητάς δὲν ἦλθα Τρωαδίτας
 » Νὰ χύνω αἷμα καὶ χολήν, διότι δὲν με πταίουν.
 » Δὲν ἤρπασαν τοὺς βόας μου αὐτοὶ, οὐδὲ τοὺς ἵππους,
 » Οὐδ' εἰς τὴν εὐκνδρον ποτὲ, καλλίκαρπόν μου Φθίαν
 » Ἐχάλασαν τὰς κτήσεις μου· διότι μᾶς χωρίζουν
 » Ὅρη ἐν μέσῳ σκιερὰ καὶ θάλασσα βοῶσα.
 » Πλὴν σὲ ἠκολούθησαμεν ἐδῶ, τοῦ Μενελάου
 » Καὶ σοῦ τὴν ὕβριν πλύνοντες εἰς αἷμα, σκυλοπρόσωπε·
 » Αὐτὰ, οὐδὲ τὰ σκέπτεσαι, οὐδ' ἐνθυμεῖσαι κἄν.
 » Καὶ τώρα, σὺ τὸ γέρας μου ἐπαπειλεῖς ν' ἀρπάσῃς,
 » Μόχθου καρπὸν, ὃ μ' ἔδωσαν τῶν Ἀχαιῶν οἱ παῖδες!
 » Ποτὲ δὲν ἔχω ἴσον σου μερίδιον, ὅπότεν
 » Πλουσίαν πόλιν τῶν ἐχθρῶν οἱ Ἀχαιοὶ πορθήσουν·
 » Ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῶν μαχῶν, τὸ κύμα τοῦ πολέμου
 » Διέπ' ἡ χεῖρ μου· κ' ἡ στιγμή τῆς ἀμοιβῆς ὡς φθάσῃ,
 » Τὸ πᾶν σὺ ἔχεις, καὶ μικρὸν ἐγὼ λαμβάνων μέρος,
 » Ἀρχοῦμαι, κ' εἰς τὰ πλοῖά μου ἀνάπαυσιν ζιτῶ.
 » Εἰς Φθίαν τώρα—καὶ πολὺ καλλίτερον με εἶναι—
 » Μὲ τὰ καμπύλα πλοῖά μου περῶ, καὶ δὲν πιστεύω,
 » Ἐδῶ σὺ φθίνων, τρόπαια καὶ πλοῦτη νὰ σωρεύσῃς.»
 Καὶ τῶν ἀνδρῶν ὁ βασιλεὺς τὸν εἶπεν Ἀγαμέμνων·
 » Φεῦγε, ἂν ἔχῃς ὄρεξιν, οὐδὲ σὲ ἱκετεύω

» Ἐδῶ νὰ μείνης δι' ἐμέ· νὰ μὲ τιμήσουν ἔχω
 » Ἐδῶ καὶ ἄλλους, μάλιστα τὸν βουληφόρον Δία !
 » Μὲ εἶσαι μισητότερος τῶν βασιλέων ὅλων·
 » Τροφήν σου ἔχεις ἔριδας, καὶ πόλεμον καὶ μάχας·
 » Κι' ἂν ἦσαι τόσον κραταιός, εἶν' ἐκ θεοῦ τὸ δῶρον.
 » Ὑπαγε μὲ τὰ πλοιά σου νὰ βασιλεύης τώρα
 » Τῶν Μυρμιδόνων· διὰ σὲ διόλου δὲν φροντίζω,
 » Οὐδὲ ψηφῶ τὴν ἔχθραν σου· καὶ μάλιστα προσθέτω :
 » Ὡς ὁ Ἄπόλλων ἀφαιρεῖ ἐμὲ τὴν Χρυσήϊδα,
 » Μὲ πλοῖον καὶ συντρόφους μου βεβαίως θὰ τὴν στείλω·
 » Ἀλλ' ἂντ' ἐκείνης τὴν καλὴν λαμβάνω Βρισηίδα,
 » Εἰς τὴν σκηνὴν ἔλθῶν, ἐγὼ, τὸ γέρας σου, νὰ μάθης
 » Ὅπόσον εἶμ' ἀνώτερος ἐδῶ, καὶ τρέμη ὅστις
 » Τολμᾷ ἐξ ἴσου νὰ λαλῆ καὶ γείνη ὄμοιός μου.»

Εἶπε, κι' ὁ ἦρως ἄχνισεν ἐκ πόνου, κ' ἡ ψυχὴ του
 Ἵ τὰ στήθη τὰ δασύτριχα διττῶς ἐστροβιλίσθη·
 Ἦ τὴν δῆξειν μάχαιραν ἐκ τοῦ μηροῦ νὰ σύρῃ,
 Ἄναστατώσῃ τοὺς λοιποὺς καὶ σφάξῃ τὸν Ἀτρεΐδην,
 Ἦ νὰ κρατήσῃ τὴν δορὴν καὶ σβύσῃ τὸν θυμὸν του.
 Ἐνῶ αὐτὰ εἰς τὴν ψυχὴν συνέστρεψε, καὶ ἤδη
 Τὸ μέγα ξίφος ἔσυρεν, — ἡ Ἄθηνά κατέβη
 Ἐξ οὐρανοῦ· τὴν ἔστειλεν ἡ Ἥρα ἡ λευκόχειρ,
 Ὅμοίαν ἔχουσα στοργὴν καὶ πόνον εἰς τοὺς δύο.
 Ἐστάθη, τὸν ἐκράτησεν ἐκ τῆς ξανθῆς του κόμης,
 Παρὰ τοὺς ὤμους, εἰς αὐτὸν καὶ μόνον φαινομένην.
 Ἐσκίρτησεν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ στρέφῳ, εἶδεν αἴφνης
 Τὴν Ἀθηνᾶν· ἐξήστραπτεν ἡ φοβερά της ὄψις !

Ἄποδοσις Χρυσήϊδος.

Ὁ δὲ Ἀτρεΐδης ἔσυρε πλοῖον γοργόν, κ' ἐπάνω
 Εἶκοσι ναύτας ἐκλεκτοὺς ἀνέβασεν, ἐπάνω
 Τὴν ἑκατόμβην τοῦ θεοῦ, ἐπάνω τελευταίον
 Τὴν Χρυσήϊδα· ἡγεμὼν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνέβη.
 Αὐτοὶ μὲν τὴν ἀφρόχυτον διέσχιζαν ὁδόν·
 Ὁ δὲ Ἀτρεΐδης ν' ἀγνισθοῦν ἐπρόσταξε τὰ πλήθη,
 Καὶ ὅλ' εἰς κύματος λουτρὰ ἐξέπλυναν τὸν σῶμα·
 Ἐπρόσφεραν δ' εἰς τὸν Θεὸν τελείαν ἑκατόμβην
 Αἰγῶν καὶ ταύρων ἀντικρὺ τῆς ἀχανοῦς θαλάσσης,
 Καὶ στρεφομέν' εἰς τὸν καπνὸν οὐράνιζεν ἡ κνίσσα.

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν τούτοις
 Εἰς Χρῦσῃν ἦλθε, τοῦ θεοῦ τὴν ἑκατόμβην φέρων.
 Ὡς ἦλθον οὗτ' εἰς τὸν βαθὺν λιμένα, τὰ ἱστία
 Συνέστειλαν τὰ πτερωτά,
 Καὶ εἰς τοῦ πλοίου τὸ πλευρὸν τ' ἀπέθεσαν· τὸν μέγαν
 Συγχρόνως ἐκλιναν ἱστὸν παρὰ τὴν ἱστοθήκην,
 Τὰ δυνατὰ του λύσαντες ἐξάρτια, καὶ οὕτω
 Εἰς τὴν ἀκτὴν τοὺς ἔφεραν γοργὰ κωπηλατήματα.
 Ἐξω ἐρρίφθ' ἡ ἄγκυρα κ' ἐδέθησαν οἱ κάλοι·
 Ἐξω κ' ἐκεῖν' εἰς τὴν ἀκτὴν ἐβγήκαν τῆς θαλάσσης·
 Ἐξω τοῦ Φοίβου ἔφεραν συγχρόνως τὴν θυσίαν·
 Ἐξω ἀκόμη κ' ἡ καλὴ ἰαπέβη Χρυσήϊς.

Ἐκ τοῦ Β'.

Ὄνειρος .

[Εἰκὼν Θεοσίτου].

ἦτον ἀλλοίθωρος, χολὸς τὸν πόδα· κυρτωμένοι
 Οἱ ὦλοι, πρὸς τὸ στῆθός του ἐχόνοντο· προμήκης
 Ἡ κεφαλὴ του, τρίχασιν ἐσκόρπιζ' ἀραιάν.
 Εἰς τὸν Πηλείδην ἔχθιστος καὶ εἰς τὸν Ὀδυσσεά
 Πρὸ πάντων ἦτο· κατ' αὐτῶν ἐμαίνετο· καὶ τώρα
 Μ' ἀγορίας ὕβρεις καὶ κραυγὰς ὑλάκτει τὸν Ἀτρεΐδην.

Παράταξις.

Ὅλοι ἐκεῖν' οἱ βασιλεῖς διήρχοντο κοσμοῦντες
 Τὰ πλήθ' εἰς γένη καὶ φυλάς,
 Ἡ δὲ Γλαυκῶπις μ' ἄφθαρτον, βαρῦτιμον, εὐρεῖαν
 Αἰγίδα, ὅθεν παμπληθεῖς
 Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀνέυιζον κροσσοὶ περιχυμένοι,
 Καθένας ἑκατὸν βοῶν, ὀλόχρυσοι, πλεκτοί.
 Μ' αὐτὴν ὀρυῶσα, ἔσχιζε τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη
 Κ' εἰς μάχην τὰ παρώτρυνε· σεισμὸς εἰς τὰς καρδίας
 Ἡγέρθη
 Ὡς ὅτε πῦρ ἀκάθεκτον πλατάνους κατατρώγει
 Εἰς ὕψος ὄρους, καὶ μακρὰν ἢ λαμπηδῶν του φθάσει·
 Τοιαύτ' εἰς κάθε βῆμά των, ὀπλολαμπῆς, μεγάλη,
 Ἐπήδα λάμψις, φθάνουσα τὰ ὕψη τοῦρανοῦ.
 Ὡς δ' ὅταν εἰς τὸν Ἄσιον προχύνονται λειμῶνα
 Γεράνων πλῆθος, ἢ χηνῶν ἢ κύκνων ὕψαυχένων,
 Κ' εἰς τοῦ Καῦστρου τὰ νερά καὶ εἰς τὴν πέριξ χλόην
 Ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὴν πτέρυγα περιχαρεῖς ἀπλόουν,
 Ἡ καταβαίνουν μὲ κλαγγὴν καὶ ὁ λειμῶν βογγᾷ·
 Οὕτω κ' ἐκείνων αἱ φυλαὶ ἀπὸ σιηνᾶς καὶ πλοῖα
 Πρὸς τοῦ Σκαμάνδρου ἔρρεον τὰ ρεύματα, καὶ ὁ τόπος
 Ἀντήχ' εἰς τὴν ποδοβολὴν ἀνδρῶν ὁμοῦ καὶ ἵππων.
 Κ' εἰς τοῦ Σκαμάνδρου ἔστησαν τὸν εὐανθῆ λειμῶνα
 Πυκνοὶ ὡς φύλλα, ὡς ἀνθῶν ἑαρινῆ πλημμύρα.
 Ὡς δ' ὅταν μυῖαι παμπληθεῖς ὡς σύννεφον πετῶσαι,
 Εἰς τοῦ ποιμένος τὸν σταθμὸν ἀθροαὶ συναθοῦνται,
 Ὅταν εἰς ὦραν ἕαρος τὸ γάλα πλημμυρεῖ·
 Τόσοι καὶ τόσ' οἱ Ἀχαιοὶ σκιρτοῦν οἱ καλλιχαῖται
 Εἰς τὸ πεδίον, αἵματα καὶ πόλεμον διψῶντες.
 Κι' ὡς ὅταν πολυσκόρπιστα αἰγῶν χωρίζουν πλήθη
 Ποιμένες, ὅταν εἰς βοσκὴν ὁμοῦ συγχωνευθοῦν·
 Οὕτω κ' ἐκείνους χωριστὰ παρέτασσον εἰς μάχην
 Οἱ ἀριστεῖς, κ' ἐν μέσῳ των ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 Ἐπέρα, Ζεὺς Ὀλύμπιος τὴν ὄψιν καὶ τὸ βλέμμα,
 Ἄρης τὴν ζώνην, Ποσειδῶν τὸ στέρνον τὸ πλατύ.

Ἐκ τοῦ Δ'

Ἐπιπώλησις.

[Εἰκόνας μάχης].

Ἐμάνισεν δ' Ὀδυσσεὺς τὸν σύντροπον πονέσας,
 Κ' εἰς τοὺς προμάχους μ' ἄρματα πετᾷ λαμποκοποῦντα·
 Στέκετ' ἐγγύς, καὶ φαεινὸν ἀκόντισε τὸ δόρυ,
 Τριγύρω βλέψας· ἔντρομοὶ ἐσκόρπισαν οἱ Τρῶες
 Εἰς τὸν ἀκοντισμὸν αὐτοῦ· — δὲν ἔρριψε ματαίως,

Ἄλλὰ τὸν Δημοκῶντα, τὸν νόθον τοῦ Πριάμου,
 Ἄπὸ τὴν Ἄβυδον, ἐκαί, ἐκτύπησεν ἐλθόντα.
 Αὐτὸν ὁ ἦρως, χολωθείς, ἐλόγχισ' ἐν τῷ μέσῳ
 Τοῦ μῆνιγγος' ἐπέρασε τὸν κρόταφον τὸν ἄλλον
 Ἄπ' ἀντικρῦ, κ' ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του σκότος·
 Κ' ἐδοῦπησε κ' ἐβρόντησαν ἐπάνω του τὰ ὄπλα.
 Ὑποχωροῦν οἱ πρόμαχοι, ὑποχωρεῖ ὁ Ἔκτωρ,
 Κ' ἐβόησαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τοὺς νεκροὺς ἐπῆραν.

Ἡ μάστιγα τότε ἐκράτησε τὸν δρόμον τοῦ Διῶρους·
 Μὲ λίθον κατὰ τὰ σφυρὰ τῆς κνήμης ἐσαρόθη
 Τῆς δεξιᾶς· τὸν ἐπληξεν ὁ Πείρωσ Ἰμβρασιδῆς,
 Ὁ πολεμάρχης τῶν Θρακῶν, ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Αἴνον.
 Τοὺς δύο τένοντας ἐμοῦ μὲ τὰ ὄστα ὁ λίθος
 Ὁ φοβερὸς συνέθλασε, καὶ ὕπτιος ἐβρίφη
 Ἐπὶ τῆς γῆς, τὰς χειρὰς του εἰς τοὺς συντρόφους τείνων
 Καὶ ξεψυχῶν' ἐπέδραμεν ὁ Πείρωσ, καὶ τὸ δῶρυ
 Ἐν τὸν ὀμφαλὸν του ὤθησε· τὰ ἔντερά του κάτω
 Ἐχύθησαν, κ' ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του σκότος.
 Αὐτὸν, ἐνῶ ἐπήρατο, ἐκτύπησεν ὁ Θόας
 Εἰς τὸν μαστὸν, κ' ἐκάρφωσε τὸν πνεύμονα τὸ δῶρυ·
 Πετᾶ ἐπάνω του, τραβᾶ τὸ πορφυρίζον ἔγχος
 Ἄπὸ τὰ στέφνα, κ' ἔσυρε τὴν μάχαιραν· μ' ἐκείνην
 Εἰς τὴν γαστέρα τὸν κτυπᾶ καὶ ἄπνουν τὸν ἀφίνει.
 Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐγύμνωσε· τὸν ἔζωσαν τριγύρω,
 Μικρὰ νινούντες δόρατα οἱ ἀκροχαῖται Θρακίαι·
 Καὶ μολονότι θαυμαστὸν καὶ ἄκλιμον καὶ μέγαν,
 Τὸν ὤθησαν, καὶ δονηθεὶς ἐστράφ' εἰς τὰ ὀπίσω.
 Οὕτω λοιπὸν, παράπλευροι, ἐκτάδην εἰς τὸ γῶμα,
 Τῶν χαλκοφόρων Ἐπειῶν καὶ τῶν Θρακῶν οἱ πρῶτοι·
 Κατέπεσαν· περὶ αὐτοὺς σωρὸς νεκρῶν ὑψοῦτο!

ΤΟ ΑΚΟΥΣΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Συνίματα (δὲ σελ. 612).

ΙΓ'

Nbèz goberà.

Ἐπὶ ἐν τέταρτον σχεδὸν τῆς ὥρας ἀγόμενοι
 ἐκ τοῦ μηχανικοῦ ἐκείνου ἐνστίκτου, ὑφ' οὗ οἱ
 ἄνθρωποι ἐξεγειρόμενοι παλαίουσι κατὰ τῶν ἀ-
 πειλούντων τὴν ζωὴν αὐτῶν κινδύνων, ὁ Πινσὼν
 καὶ ὁ Ζωηρὸς ἔπλεον χωρὶς ν' ἀνταλλάξωσι λέξιιν.
 Οἱ λογισμοὶ διεδέχοντο ἀλλήλους ταχέως, ἀδια-
 λείπτως ἐν τῷ νῶ τοῦ μηχανικοῦ, κατὰ παρά-
 δοξον δὲ φαινόμενον, ἀντὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ νὰ προσ-
 ἔχη ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς τὸν παρόντα κίνδυνον,
 παρεσέφετο ἀπεναντίας ὑπὸ τῆς φαντασίας εἰς τὸ
 παρελθόν. Ἐπανέβλεπεν ἐγγὺς αὐτοῦ τὴν μητέρα
 του, εἶτα ἐφαντάζετο ἑαυτὸν ἐντὸς τῆς μεγάλης
 αἰθούρας τοῦ Λυκείου τῆς ἀγίας Βαρβάρας, κα-
 θήμενον παρὰ τὸν Βοαζολῆν. Αἱ λύπαι, αἱ ἡδο-
 ναί, τὰ ἐλάχιστα ἐπεισόδια τοῦ ἀπλοῦ, ἡρέμου,
 ἐργατικοῦ αὐτοῦ βίου παρήλαυον πρὸ τῶν ὀ-
 φθαλμῶν του, ὡς ἂν ἦσαν ταῦτα πάντα τῆς χθὲς
 γεγονότα. Ἐνεθυμήθη τὴν ἀπαισίαν ἐσπέραν, καθ'
 ἦν ἀρέθη νὰ πλανηθῆ ὑπὸ τοῦ φίλου του, ἐκίνησε
 τὴν κερφαλὴν καὶ ἐψιθύρισε·

— Τεράστιον, ναί, τεράστιον!

Ἡ θλιβερά καὶ ἀμείλικτος πραγματικότης ἐ-
 πανήγαγε τὸν Πινσὼν εἰς τὸ παρὸν, καὶ τὰ ὄμ-
 ματα αὐτοῦ ἐστράφησαν ἀνήσυχτα πέριξ. Παντα-
 χόθεν ἐφαίνετο ἡ γῆ, ἦτοι αἱ νησίδες ἢ σκόπελοι δὲ
 τῶν ἐξέσπων τὰ κύματα, ὁ πλησιέστερος εἰς
 δέκα τοῦλάχιστον χιλιόμετρον ἀπὸστασιιν. Εἰς
 τοῦτον ἐξ ἀνάγκης ὤφειλον νὰ φθάσωσιν, ἂν ἐ-
 πόθουν τὴν ζωὴν.

Σῆλος ἰσχυρὸς κατέειχε τὴν θάλασσαν, ἀνευ ἀ-
 νέμου. Τὰ μεγάλα κύματα ἐσχηματίζοντο ἡρέμα
 καὶ ἀδιάπτως, ὑψοῦντο, κατήρχοντο ἀθροῦδως ὡς
 ἂν ἦσαν ἀποτέλεσμα ἀναπνοῆς. Λάροι ἐπιστρέ-
 φοντες πρὸς τὰς βωγμὰς τῶν βράχων, αἴτινες ἐ-
 χρῆσιμευον αὐτοῖς ὡς φωλαὶ, ἔσταντο πρὸς στιγ-
 μὴν ὑπεράνω τῶν δύο κολυμβητῶν, περιέπταντο
 ἐν τῷ αἰθέρι καὶ ἀπῆρχοντο ἀφιέντες τὴν βραχ-
 νὴν αὐτῶν κλαγγὴν. Ἦν οἱ ναυτικοὶ παραβάλλουσι
 πρὸς τὴν πένθημον ἀνακραυγὴν ἀνθρώπου πνιγο-
 μένου.

Ὁ Πινσὼν ἐστράφη πρὸς τὸν σύντροφόν του·
 τὸ παιδίον κρατούμενον ἐκ τοῦ σωσιβίου ἔπλεε
 μετ' εὐκολίας καὶ ἀπαθείας.

— Χωρὶς αὐτὸ τὸ παιδί, ἐσκέφθη ὁ μηχανι-